

не істі насустрач пажаданням
люмпен-продатарыяў. У гэтым
выратаванне беларускай нацыі
Трэба вучыцца быць на сваёй
зямлі гаспадаром, а не імікнуць
у нейкія абшчыні ці ці расіска-
га старэйшага брата, ці то польска-
га пана.

Наша ж кіраўніцтва нават са-
рамецца гаварыць па-беларуску,
а калі ў выніку аднаго з такіх
ціх, ці ў выпадку, калі размовы
дзе аб апэрацыі. Сорамна слу-
хаць Беларусе радзіць, калі
дыктар гаворыць па-беларуску,
у сярэдзіне па-расійску з жудас-
ным беларускім акцэнтам.

3 павялікі

Мікалай КОНАН,
жыткая раён.

ПРИВЕТ ИЗ ЛОНДОНА

Русский след в британских банкоматах

Можно ли заработать миллион фунтов, таская кирпичи на стройке? Наверное, можно, если работать лет 60 и не в Бельгии, а в Лондоне. Однако четверых российских мошенников, неких Карелина, Безуна, Строгина и Танава, перспектива работы на стройке (60 лет) не привлекала. Поэтому они пошли другим путем.

Используя официантов, выходящих из Восточной Европы, преступники «считывали» секретную информацию с кредитных карт посетителей ресторанов с помощью специальных портативных устройств. Затем в квартире Владимира Строгина они перенесли эту информацию на чистые пластиковые карточки, с помощью которых легко снимали деньги со счетов своих жертв. Всего с помощью поддельных банковских карточек преступники «заработали» около 8 миллионов фунтов стерлингов.

Как выяснилось в суде, первоначально русскими мошенниками заинтересовалась полиция вовсе не в связи с поддельными кредитками. Все началось с пиратских дисков, реализация которых на рынке приносила ощутимые убытки фирме «ISPI». Сотрудники ее службы безопасности занялись собственным расследованием и вышли на

россиян, живущих в Британии со статусом «просителей политического убежища». Впрочем, для того чтобы выйти на преступников, пришлось внедрять в их окружение специальных агентов. В итоге во время полицейской операции были схвачены лишь двое — Строгин и Танава. А предполагаемые организаторы подделки банковских карточек Карелин и Безун пока находятся в бегах.

Кто же они, «великие махинаторы» сегодняшнего дня? Владимиру Строгину 44 года. Он попросил политическое убежище в Британии, утверждая, что его преследует ФСБ. Его партнер Александр Танава 33 года. Он попал в Британию нелегально — говорит, что переехал в грузовике. В момент задержания имел при себе фальшивый паспорт. Активно прикидываясь жертвой чеченской войны, Оба мошенника признали свою вину, но утверждают, что были лишь исполнителями.

Адвокаты россиян усиленно доказывали, что их подзащитные — невинные жертвы обстоятельств. К примеру, Танава изображал эдаким одиноком, не знающим английского языка бедняком, который никогда в жизни не имел больших денег... По логике адвокатов Танава,

получается, что если человек не совершает преступления, значит, он «видит большие деньги...». Танава заявил, что участвовал в преступлении исключительно потому, что ему нужны были деньги (3000 фунтов) для оплаты операции на глазах и покупки фальшивого паспорта.

Владимир Строгин, на квартире у которого было налажено производство поддельных банковских карточек, тоже оказывается, очень слаб здоровьем и только поэтому позволил себя вовлечь в преступный бизнес. Адвокаты россиян ругали на суде газеты «Гардиан» и «Ивинг Стандарт», которые якобы извратили факты. А, дескать, глупые российские газеты эти «извращения» перепечатали. В общем, получается, как всегда: преступники укрываются от британцев 8 миллионов фунтов, а виноваты журналисты. По совокупности совершенных преступлений Танава и Строгину «светило» 7 лет лишения свободы. Но гуманный британский суд учел слабое здоровье, семейные обстоятельства (смерть сына Строгина при весьма загадочных обстоятельствах) и ограничил наказание четырьмя годами тюремного заключения с последующей депортацией.

Британия скупает мозги

По итогам исследования, проведенного компанией по трудоустройству «Reed», в 2000 году 37 процентов британских работодателей выражали озабоченность острой нехваткой квалифицированных кадров. Это произошло в трех месяцах, как эта цифра возросла до 75 процентов. Власть все более обеспокоена сложившейся ситуацией. Правительство уже вложило 6 миллиардов фунтов стерлингов в программу повышения квалификации местных кадров. Однако от этого положение дел на рынке труда не изменилось. Почему? Дело в том, что «местные кадры» не очень любят повышать свою квалификацию. Зачем, если и так, без лишнего напряжения мозгов, они зарабатывают столько, что хватает не только на «чарку и шварку», а еще и на приличный автомобиль, уютную квартиру, Рождество на Канарах или Гавайях. К примеру, водитель лондонского «красного автобуса» зарабатывает (начинающий водитель) 350 фунтов в неделю. Электроварщик — 500, монтажник — 500. Прибавьте сюда всевозможные надбавки за выслугу лет, сложность работ, квалификацию, сверхурочные. Кстати, в Бельгии говорят, что там же человеку «много» — не мало! При этом давно забыли, как выглядит это настоящее, а не «бу-

мажными зайцами» много. А среднестатистическому британцу много даже не надо, потому что ему и так, немало, вполне хватает на нормальную жизнь. Причем то, что для среднестатистического британца считается нормальным, обычной жизнью, у нас в Беларуси достижимо. «Новым» белорусам «браткам» и «батькиным саппам».

Однако вернемся к британской проблеме нехватки мозгов. Поскольку вложение 6 миллиардов фунтов не изменило ситуацию на рынке квалифицированного труда, министр по делам занятости и равных возможностей (и) Маргарет Холд заявила о том, что «правительство готово предпринять необходимые шаги для привлечения иностранных специалистов». Это значит, что будет значительно облегчен въезд в страну для специалистов, прежде всего в области информационных технологий, бухгалтерского учета и, как это ни странно, секретар-

ского дела. Некоторым иностранцам с высшим образованием, теперь будет дана возможность сразу подавать прошение о разрешении на работу в Великобритании. Шеф-поварам, инженерам, врачам и мастерам будут выдаваться рабочие визы не на три года, как раньше, а сразу на пять лет.

Наверняка у многих читателей «Народной воли» возникнет вопрос, каким образом можно получить рабочую визу? Увы, для граждан Беларуси это большая проблема. К сожалению, наше Министерство труда не имеет и, если на предстоящих президентских выборах победит Лукашенко, в ближайшие 6 лет не будет иметь договора с правительством Великобритании, позволяющего гражданам Беларуси работать на родине Шекспири, футболи, виски и т.д. Однако не зря ведь говорят, что если нельзя, но очень хочется, то можно! Смотрите в разные двери, путешествуйте в Интернете.

«Грязные игры» на операционном столе

В Британии продолжается скандал вокруг ливерпульской детской больницы Alder Hey, руководителем которой признало, что использовало удаленные у своих малолетних пациентов органы без согласия родителей.

По словам пресс-секретаря больницы, в период с 1991 по 1993 год вычленили около 100 органов, перенесших операции на сердце, передавали некой фармацевтической компании для научных исследований. В свою очередь компания переводила на счет кардиологического отделения больницы шедшие пожелтения. Название компании, покупавшей органы живых детей, не разглашается, но,

согласно некоторым данным, речь идет о фармацевтической фирме из Франции. Пресс-секретарь отказался сообщить, сколько именно детей оказались жертвами таких сделок.

Министр здравоохранения Великобритании заявил, что «глубоко потрясен» этим фактом. О нем стало известно всего за несколько дней до того, как результаты независимого расследования в области пересадки внутренних органов должны были поступить на рассмотрение в парламент страны. Кстати, ранее руководители ливерпульской детской больницы уже обвиняли в том, что тайно, без согласия родителей,

больница сохраняет удаленные внутренние органы умерших детей. По словам министра, родители прооперированных детей могли и не иметь ничего против того, чтобы удаленные у их детей органы послужили науке, но больницы «не имела никакого права распоряжаться ими без согласия родителей».

Для справки. Вилочковая железа, состоящая из лимфоидной ткани, расположена в верхней части грудной клетки рядом с сердцем и может быть удалена при некоторых сложных кардиологических операциях.

Дело в шопе

Какой турист не мечтает привезти из-за границы, кроме сувениров, дешевые модные штучки? В самом деле, почему бы не совместить приятную экскурсию по Лондону с полезным шопингом.

К сожалению, без помощи живущих в Лондоне соотечественников найти дешевые магазины трудно. А там, где тургруппы водят экскурсоводов, дешевых магазинов нет. К примеру, на той же Пикадилли.

Но если вам покажут, где находится магазин «ТК Макс», то у вас будет шанс купить хорошую коллекционную вещь по доступной для белорусского туриста цене. В магазине «Примакс» очень приятные для нас цены. Пу-

ловер отличного качества стоит 5 фунтов, джинсы английские — 6 фунтов. Практически все в пределах 10 фунтов. Наш магазин «Литлвуд», где продают одежду и обувь из каталога «Индикс». А одна моя знакомая предпочитает водить гостей по магазинам «Чарити-шоп». Это магазины, принадлежащие благотворительным организациям. Деньги от продажи товаров идут на благотворительные акции. Здесь можно найти новые (с фабрики) вещи по цене в пределах 2 фунтов.

Британцы, кстати, очень любят копаться в «секонд-хэнде» и предпочитают носить вещь «из вторых рук» за фунт, чем тратить на нее десятку. Они относятся к

одежде как к расходному материалу и иногда выбрасывают, поносив всего месяц. А почему не выбросить «кривосик Рипа», если на распродаже, к примеру, в магазине «Джи-джи Спорт» вы купили кожаные «Найк» на воздушной подушке за пятнадцать фунтов?

Но вот машины в Британии, дорогие да еще и с правым рулем. Правда, экономические мигранты и на них умудряются зарабатывать, покупая на авто-свалке. Впрочем — это тема для другой статьи.

Евгений СУЛЫГА, собственный корреспондент «Народной воли» в Великобритании.

ДАЙДЖЕСТ

Две активистки УНА-УНСО приковали себя к рельсам

«Анна Каренина» на Киевском вокзале.

Две активистки УНА-УНСО помешали работе Киевского железнодорожного вокзала. Как сообщает «Эхо Москвы», женщины приковали себя к рельсам цепями и требовали освободить из СИЗО 12 своих единомышленников. Речь идет о задержанных после массовых акций протеста в Киеве 9 марта. Женщины уложились заблокировать два пути и задержать отправление поездов № 59 «Киев-Черновцы». К месту акции протеста были стянуты подразделения милиции, однако долгое время они никаких действий не предпринимали. На вокзал также прибыли некоторые депутаты Верховной Рады Украины. По последним данным, сотрудники правоохранительных органов смогли разблокировать железнодорожный путь.

«Эхо Москвы».

«Король амфитаминов» будет передан властям США

Власти Мексики заявили, что согласны экстрадировать наркобарона Хосе Амеску в США. Амеску, также известный как «король амфитаминов», был арестован вместе с 2 братьями в 1998 году. Однако Хосе надеется, что процедура экстрадиции займет несколько месяцев или даже год. Ранее в мае в США был экстрадирован Пай Мартинес, также обвиненный в торговле наркотиками.

В мексиканском парламенте открылась игровая комната

Мексиканские депутаты, которые славятся тем, что мало работают и получают большую зарплату (примерно 7800 долларов в месяц), будут работать еще меньше. В парламенте по инициативе члена Институциональной революционной партии открылась игровая комната, где депутаты смогут отдыхать в перерывах между заседаниями. В этой комнате находится бар, бильярдный стол, телевизор, столы для игры в карты и домино. Однако не все члены парламента смогут пообщаться с. Консерваторам из Партии национального действия и левым из Демократической революционной партии придется устраивать свои комнаты отдыха.

«Рейтер».

Столкновение поездов

под Амстердамом: ранены семь человек

В результате столкновения поездов в 80 километрах севернее Амстердама пострадали семь человек. Медленно движущийся пассажирский поезд столкнулся с грузовым составом, перевозившим песок неподалеку от станции Эвол. Из-за столкновения движение поездов было остановлено на несколько часов. Причины аварии пока не известны.

«Человека-паука» арестовали после восхождения на французский небоскреб

Французский альпинист Ален Робер по прозвищу «Человек-паук» взобрался на крышу здания TotalFinaElf высотой в 190 метров. Свое восхождение 38-летний Робер совершил без альпинистского снаряжения и страховки. Сразу после этого альпинист был арестован и отправлен в полицейский участок. По словам представителей властей, у Робера не было разрешения взобраться на здание главного офиса французской нефтяной компании TotalFinaElf. Ален Робер уже покорил более 30 самых высоких зданий по всему миру. Среди них Empire State Building в Нью-Йорке, Эйфелева башня в Париже и 110-этажный небоскреб Sears Tower в Чикаго.

«Ассошиэтед Пресс».

Израиль остановил военные действия против Палестины

Ариэль Шарон.

Израильская армия получила приказ прекратить огонь в зоне противостояния с палестинцами, после того как премьер-министр Израиля Ариэль Шарон призвал Палестину остановить вооруженное противостояние, которое продолжается уже около восьми месяцев. «Я призываю к полному прекращению огня», — заявил Шарон. Однако премьер-министр вновь предупредил, что прежде чем Израиль сядет за стол переговоров, Палестина должна прекратить террористические акции.

Согласно приказу министра обороны Израиля Бен-Элизера о прекращении огня, израильская армия имеет право открывать огонь только в случае возникновения угрозы для жизни граждан страны. Ожидается.

ЛЁСЫ ЛЮДСКІЯ

трэцяя сусветная вайна

Міхась ПАРАХНЕВІЧ

Некалі даўным-даўно, у акцыі караспаўдзігаў даўдзі, газеты, я прысутнічаў на ўрачыстасці ў гарызонным Доме афіцэраў. Набліжэўся Дзень перамогі і таму выступленні ўсіх удзельнікаў мінулай вайны прывячваліся гэтай дэ. Былі выступленні алілуіўскія, заадафа, нафасныя, нават заадафа крыльця-балы, ад іх пачыналі кісям пархавым дымам і трукатам ботаў маршыруючых савесіх войнаў на брукаваных вуліцах чужых гарадоў, узятых і вызваленых ад ненавіснага ворага... Некаторыя прамоўцы, відэа, выступалі радка, не ў такіх людных аўдыторыях, таму выходзілі з крытычнай сітуацыі ўсё ж знаходзілі ў месца на трыбуне са сваіх дзелаў папак непрыкметна-ёмка вышывалі тую ці іншую раней падыматую выразу з газеты ці часопіса і шарпалі ў ёй, не адрываючыся ад тэксту, нібы той студэнт-першакурснік на шпаргалцы перад строгім прафесарам на экзамене...

Гэта вельмі прыгожая з твару жанчына, калі старшынствуючы ў прыздымае генерал даў ёй слова, спачатку не была сустрапта бурай апальнасцю, бо яны за-служаны і не нават былі «загра-чаны» на папярэдніх прамовіш-які і званнямі, і пасадамі ў дашне і ў полі часіны былі заўсёды ў полі зроку не толькі ў дывізіянага, але і карпуснога армейскага начальства. І вось пасля ўсіх гэтых «баіш» і «пра-баіш» слова далі нейкай там былой батальённай мастэры. Пра што асаблівае, важнае, за-памінальнае можа сказаць гэтая абаляльна і тварам, і постацю жанчына, якая змалала ў вогнен-най вухуры, і ў мірным басхэб'і ўсё ж неак адстаіла, захаваў, зберажыў цудоўны рыс свай жанчынскасці?

Стаўшы за трыбунай, яна нейкі момант маўчала, абводзячы залу спакойным уважлівым позірмам, і зала, не вярну-нушыся, затэўшы дыханне, не спускала вачэй з жанчыны.

— Па ўзнагародзе, па вайсковых званнях я беспамылкова бачу, што ў гэтай залі прысутні-нае нямаля, што дзеля нагой агульнай перамогі рашуча пасла-ла салдат у бой, паслала на яўную смерць, і ў гэтым заклю-чаны самы суровы, самы пачвар-ны апафэоз вайны, — выразна,

спакойна і упэўнена прагучаў яе голас у мікрафоне, і зала затоена пахрытавалася, бо ў яе першых жа-еполах, першых фразе была прываўная суровасць, якая дасцала толькі тым людзям, якія заслужылі права на гэта. — Вы ўсё плячо ў плячо — камандзіры і салдаты — ішлі адчайна ў рашу-чы бой з ворагам, і кожны з вас не вярнуўся ў свае вайсковыя падроздзяленні, калі б побач з вамі не крочылі з насілкамі ў руках нашы бізмерна мужныя і самахварыя мэдэсты на і сані-таркі. Да гэтых працэдураў на-апошні і я — медыцынскі ас-стра стралковага батальёна. Калі камандзіры паслалі салдат на смерць, бо так, а не інакш, па-трабаваў суровы закон вайны, а мы, людзі ў белых халатах, лі-таральна вырывалі гэтых скоша-ных асколкамі і кулямі смяну Айчыны з учэпціх кішпору смерці...

Заўважальна апальнасцю-ментамі. Яны то зашпалі, то ўзра-талі з новай сілай, пакуль на-рашце старшынствуючаму ге-нералу не ўдалося пры дапамозе ярыка звана ўстанавіць у зале ранейшую цішыню. І ў гэты самы момант без абвешчвання ге-нерала да трыбуны пайшоў вы-сокі сівалосы чалавек у форме палкоўніка. Ён моцна абнуў жанчыну, паводле хрысціянска-га значна, трычым падаваў яе лоб і сказаў, павярнуўшыся тварам да залы:

— На Сапун-Гары мяне, ка-мандзіра ўзвода, Марыя Фёдаруна, што называецца, вы-хапіла ў немцаў з-пад самага носа, двух прыстрэліла з пістале-та, гэты яшчэ добра бачыў, хоць быў моцна паранены і канту-жаны. Перасліваючы страўніч-ныя прасівы: «Прыстрэлі мяне, сямьска, прыстрэлі...». І вось я перад вамі, як бачыце, жыў-заворы, дарос да начальніка штаба дзізды. Змныя паклон вам ад імя ўсіх ветааранаў вайны, да-рага Марыя Фёдаруна, за ваш ратны подвиг...

З той першай сустрачы ў афі-цэрскай гарызонным Доме міну-ла некалькі гадоў. Па нейкай іроніі лёсу, мусіць, зной, Марыя Фёдаруна змелі з Мінска. Без яе шпер праводзіцца розныя сустрачкі былых франтавікоў. Вызвучаю там, я даўга шукаў я-наго геранію свайго нарыса, каб удакладніць некаторыя дэб і факты, асобныя эпізоды і асабі-ва той, калі яна, мастэра, пад

шальным мінамётным абстрэлам несла на сваіх кволах дзювоных плічач з поля бою прастрэленага ў грудзі камандзіра батальёна «забіта». Падарыгару... Шыдзшысязаст пятага па ліку, вы-ратаванага ёю, Марыя Фёдарунай, за некалькі гаўдін да заканчэння крывавай чаты-рохгадовай боі...

У яе было шмат усялякіх уз-нагарод, нават Чырвоны Крыж, не было толькі асабістага шчасця ў жыцці. Першы муж — былы камандзір стралковага палка — памёр незадоўга пасля вайны, забравшы з сабой на той свет шэлы туні асколкаў у чале. Другі муж — прапарб на будоўлі — быў проста закліканы вакацыйна, якая дожджылася з ранку да ве-чара і з вежара да ранку.

І вось выпадковым сустрач-на ў пад'ездзе нашага дома, на трыцім паверсе, з яе авоскай спускаюся ўніз, а яна з вільняй гаспадарчай сумкай, з якой вы-скачваю рыльцы «фауст-пат-ронаў», адмакне дэсцякую кватэ-ру. Я падароўкаўся, у мяне на-агол такі звычай — заароўкацца з кожным у пад'ездзе, і яна па-дароўкаўся. Я ледзьве-лэдзьве пазнаў Марыю Фёдаруна. Ад былой мілайдэй жанчыны з бя-лым тонкім тварам і вялікімі карымі вачыма, якая, здавалася, так і праменілі ўсмешкай, не за-сталася і следу. Чырвоная-сіняя адуплаўная шчокі, луптуля прыжмуреныя вочы, якія раўна-душна-столема паглядзелі на мяне — вось, бадай, і акрэслены воблік былой прыгажуні франта-вай мастэрыцы Марыі Фёдарунай. Па яе твары я заўважыў: яна мяне не пазнала. Дзі і навошта ёй быў такой па-матлівай? Падамуш: толькі: гадзін некалькі пагаварыла з ка-рэспандэнтам і, глядзячы, трэба памінаць пра яго! Відомы, і я не стаў нагадваць пра тую далёкую мінскую сустрачку. Няхай, можа, камя-небудзь іншым разам, пры-пэўных абставінах, калі ўсё па-чынаецца сама сабой.

Па шляху ў гаспастрані і назад я не пакідаў думаць пра Марыю Фёдаруна. Сапраўды, навошта яна, даволі, мусіць, практычна жанчына, памяняла раптам сталіцу на гэты хоць і вялікі, ды ўсё ж правінцыйны горад? Якая на гэта была прычына? А можа, гэты зусім і не Марыя Фёдаруна? Можа, мне проста заласоў? Не, зноў-такі бэ цёткі не абшчыся. Вярнуўшыся з га-спрастрома, я спытаў у цёткі:

— У дзесятай Марыя Фёдаруна жыве? — Так. Акуль ты яе ведаеш? — са здзіўленнем паглядзеў на мяне цётка. — Ведаю. Добра расказваць. — А гэтага, мусіць, не веда-еш, што я табе раскажу. Сюды яна да аднаго пенсіонера пры-ехала. Яшчэ ў вайну, казалі, з ім была знаёма. Той ардынарцам быў у нейкага генерала. Кватэру сваю ў Мінску дацкі пацінула. Така вясёлая, такая прыго-жанькая жанчына патрапіла ў наш пад'езд. Хоць ты яе паслаў на лаўку ды прывіжы, каб усе любавалася. А гэты прыкліты ар-дынарца з сінім носам такую ма-ладзіцу ў п'яную ўцягнуў. Памаленьку, памаленьку — і заклізаў. І што ж? І таму, і другому пенсі-не хапае на гэтых чарніла, дык яны пачалі спекуляцыя. Баруць у краме гаралку, віно — ды пад гасцініцу. Не думай: добры «навар» маюць, ды калі ж і п'я-ншым грошай хапае?.. От табе і ўсё, можа, расказ пра Марыю Фёдаруна.

Тое, што я пачуў ад цёткі, мяне моцна кранула за сэрца. Проста не хацелася верыць у па-чуте пра чалавека, які быў не-калі на вышнім у людзей і вось так нізка апустыўся.

Была дзевятай гадзіна, калі я скіраваў у бок чыгуначнага вак-зала. У гэты час прыбывае шмат «паўднёвых» цягнікоў з розных рэгіёнаў. Паставішы якіх-не-будзь хвілін дзесцяў, каб па-сажыры змалі ў кіёўскае хуценка атаварышы, цягнікі зноў адпраўляюцца ў далёкі шлях да самага Чорнага мора.

Я люблю ў гэтыя часіны па-хадзіць па пероне, панатглядаць за стракатай публікай — вечна таропкай, узбуджанай, заклапо-чанай. Сонца ўжо чаплялася за круглы дзід залаткай, але было яшчэ даволі лунна. Густы туман ператварыў асфальт, падош-чым лісьцем на таполях. Прай-шоўшы міма кіёўскай апынуўся каля гасцініцы, што высокая ў неба ўзняла свае паверхі. Па-д'езд гасцініцы нагадваў мур-авайнік. У шырокіх дзверях туды-сюды хадзілі людзі. І тут калі самых прыступак я ўбачыў яе. Але я не памыліўся, што гэта была менавіта Марыя Фёдаруна. У дзювох калоў яна трымала па тры пачкі цыгарэт розных замяжных фабрык, так і гэтак пакурваліца рукамі перад прахожымі, і многія спыняліся, таропка запіхваў пачкаў у кіш-пэра.

— У дзесятай Марыя Фёдаруна жыве? — Так. Акуль ты яе ведаеш? — са здзіўленнем паглядзеў на мяне цётка. — Ведаю. Добра расказваць. — А гэтага, мусіць, не веда-еш, што я табе раскажу. Сюды яна да аднаго пенсіонера пры-ехала. Яшчэ ў вайну, казалі, з ім была знаёма. Той ардынарцам быў у нейкага генерала. Кватэру сваю ў Мінску дацкі пацінула. Така вясёлая, такая прыго-жанькая жанчына патрапіла ў наш пад'езд. Хоць ты яе паслаў на лаўку ды прывіжы, каб усе любавалася. А гэты прыкліты ар-дынарца з сінім носам такую ма-ладзіцу ў п'яную ўцягнуў. Памаленьку, памаленьку — і заклізаў. І што ж? І таму, і другому пенсі-не хапае на гэтых чарніла, дык яны пачалі спекуляцыя. Баруць у краме гаралку, віно — ды пад гасцініцу. Не думай: добры «навар» маюць, ды калі ж і п'я-ншым грошай хапае?.. От табе і ўсё, можа, расказ пра Марыю Фёдаруна.

Тое, што я пачуў ад цёткі, мяне моцна кранула за сэрца. Проста не хацелася верыць у па-чуте пра чалавека, які быў не-калі на вышнім у людзей і вось так нізка апустыўся.

Была дзевятай гадзіна, калі я скіраваў у бок чыгуначнага вак-зала. У гэты час прыбывае шмат «паўднёвых» цягнікоў з розных рэгіёнаў. Паставішы якіх-не-будзь хвілін дзесцяў, каб па-сажыры змалі ў кіёўскае хуценка атаварышы, цягнікі зноў адпраўляюцца ў далёкі шлях да самага Чорнага мора.

Я люблю ў гэтыя часіны па-хадзіць па пероне, панатглядаць за стракатай публікай — вечна таропкай, узбуджанай, заклапо-чанай. Сонца ўжо чаплялася за круглы дзід залаткай, але было яшчэ даволі лунна. Густы туман ператварыў асфальт, падош-чым лісьцем на таполях. Прай-шоўшы міма кіёўскай апынуўся каля гасцініцы, што высокая ў неба ўзняла свае паверхі. Па-д'езд гасцініцы нагадваў мур-авайнік. У шырокіх дзверях туды-сюды хадзілі людзі. І тут калі самых прыступак я ўбачыў яе. Але я не памыліўся, што гэта была менавіта Марыя Фёдаруна. У дзювох калоў яна трымала па тры пачкі цыгарэт розных замяжных фабрык, так і гэтак пакурваліца рукамі перад прахожымі, і многія спыняліся, таропка запіхваў пачкаў у кіш-пэра.

фёдаруна. Я стану, як укаваны, назіраў за ёю. Вось да яе па-дзіўляю двое дзешчоўкі з чорнымі старымі — саваяжамі... Марыя Фёдаруна! Кінула таропка-па-лаўліва позірк злева направа, потым, нагнуўшыся, пачала з вільняй гаспадарчай сумкі ху-ценка даставаць і падаваць мужчынам семсотграмовыя бу-галікі «Яблычкіна», альбо про-ста «фауст-патрона», які ахры-сцілі гэты посуд «чарніль-шчыпкі». І вось мужчыны з сав-аяжамі прайшлі міма мяне. Адзін з іх сказаў сваёму хатруніку:

— Дарога ўсё ж, сукі, дзяр-але ж дзе ў такіх как купіш гэтак зельце?

— Цяпер цэлую ноч будзем гуляць з бабамі, — пыхнуў слупам цыгарэтнага дыму другі мужчына.

Залёк паказаліся два міліцыянеры. Яны ішлі з боку вакзала проста да гасцінічнага пад'езда. Пітыяны, натрапаваныя вочы Марыі Фёдарунай тут жа «засеклі» небяспечу. Жанчы-на вакоманена сунула пачкакі цыгарэт у сумку, а ў руках замест іх з'явіліся кнігі — у злёдзін і чырвонай вокладах. Міліцы-янеры, праходзячы міма, не звярнулі ніякай увагі на гандля-ру «разумным, добрым, веч-ным», а вось Марыя Фёдаруна звярнула: расправіла плечы перад вартывым парадку, ледзь-ве не стала на стойцы «сміра», а на чырвоных пухлях шыкава так і застыла сенатуральная ўхмылка.

Нейкі нябачны, незнаёмы чалавек, што прыпыніўся ўчышную калі мяне, гаварыў ледзьве не пад самае маё вухо: «Ах, Марыя Фёдаруна, Марыя Фёдаруна! У вас жа, былой фронтавічкі, небажата пенсія. За-служаная. Дадэка не кожны ат-рымаўся столькім на заводзе, на будоўлі, па ўстанове. А колькі, апрача пенсіі, іншых ільгот! Дык навошта тады вам, такой заслу-жанай пенсіонерцы, гэтка брудная, гідкая, зневажальная спекуляцыя?»

«Мя пануеў змаласца з гэтай сітуацыяй. Мы разумеём: пры дастатку нашага выданна дзяржаў-нага «Белашта» можа даць стэс напідскаў уладан (яна ж ім падарэкаваўся). Таму мы з дру-зьямі асацыяны журналістаў, па-добны ціск у той ці іншай ступе-ні ведалі ўсе недзяржаўныя рэгіяналь-ныя выданні. Адзін з апошніх пры-кладу — гісторыя з лінскай газетай «Правінцыйка». Эпізод з немыс-ласцю зрагістравана скончылася тым, што друкаваць першы нумар прыйшоўся ў Украіне.

«Мы пануеў змаласца з гэтай сітуацыяй. Мы разумеём: пры дастатку нашага выданна дзяржаў-нага «Белашта» можа даць стэс напідскаў уладан (яна ж ім падарэкаваўся). Таму мы з дру-зьямі асацыяны журналістаў, па-добны ціск у той ці іншай ступе-ні ведалі ўсе недзяржаўныя рэгіяналь-ныя выданні. Адзін з апошніх пры-кладу — гісторыя з лінскай газетай «Правінцыйка». Эпізод з немыс-ласцю зрагістравана скончылася тым, што друкаваць першы нумар прыйшоўся ў Украіне.

«Мы пануеў змаласца з гэтай сітуацыяй. Мы разумеём: пры дастатку нашага выданна дзяржаў-нага «Белашта» можа даць стэс напідскаў уладан (яна ж ім падарэкаваўся). Таму мы з дру-зьямі асацыяны журналістаў, па-добны ціск у той ці іншай ступе-ні ведалі ўсе недзяржаўныя рэгіяналь-ныя выданні. Адзін з апошніх пры-кладу — гісторыя з лінскай газетай «Правінцыйка». Эпізод з немыс-ласцю зрагістравана скончылася тым, што друкаваць першы нумар прыйшоўся ў Украіне.

«Мы пануеў змаласца з гэтай сітуацыяй. Мы разумеём: пры дастатку нашага выданна дзяржаў-нага «Белашта» можа даць стэс напідскаў уладан (яна ж ім падарэкаваўся). Таму мы з дру-зьямі асацыяны журналістаў, па-

